

Protokoll fra NHFs Appellkomites behandling av saksnr 14/19-22 den 28.04.2020

Behandlet av: [Anonymisert]

Sak 14/19-22 Anke fra [Anonymisert klubbnavn]

[Anonymisert klubbnavn] har rettidig anket en avgjørelse gjeldende klubbens situasjon for deres 1. lag etter vedtak om avslutning av sesongen 2019/20.

I all hovedsak gjengis anken i det følgende:

«[Anonymisert klubbnavn] er sterkt uenige i den regelanvendelsen forbundet har foretatt og de vurderinger som er gjort på bakgrunn av dette. Det er deres klare oppfatning at vedtaket som er fattet av NHF baserer seg på en juridisk uriktig fortolkning og bruk av to punkter i Kamp- og Konkurransereglementets § 9. Dette gjelder bruken og fortolkningen av § 9 (1) og § 9 (6). Det sies at den klare og uttrykkelige hovedregel om at lagenes rekkefølge bestemmes på grunnlag av antall poeng følger eksplisitt av § 9 første ledd: «Lagenes rekkefølge i serie-/puljespillet bestemmes på grunnlag av antall oppnådde poeng.», og at unntak fra denne hovedregel i seriespill følger utelukkende av § 9 andre til femte ledd i et tilfelle der to eller flere lag står med samme antall poeng.

Videre sies at i forholdet mellom [Anonymisert klubbnavn] og [Anonymisert klubbnavn] har NHF derimot sett bort i fra den ovennevnte hovedregel og heller basert sitt vedtak på § 9 (6) som regulerer rangering av lag fra forskjellige avdelinger.

NHF begrunner den aktuelle bruken av § 9 (6) ved å kategorisere det som en «utvidende tolkning» av bestemmelsen basert på intensjonen bak regelen. Dette argumentet kan ikke opprettholdes fordi bestemmelsen eksplisitt regulerer et helt annet faktisk tilfelle. En utvidende tolkning må ligge innenfor rammene av bestemmelsens ordlyd. Bestemmelsen er her anvendt analogisk på et tilfelle som er i direkte motstrid med hovedregelens ordlyd inntatt i § 9 (1). Dette har NHF ikke anledning til å gjøre.

De opplyser også om at NHF, i likhet med alle andre aktører, må forholde seg til ordlyden i det kamp- og konkurransereglementet som er vedtatt av Håndballtinget og kan ikke gå utenfor rammene av hva som følger av dette, selv om situasjonen er ekstraordinær. Dette handler om alminnelige juridiske prinsipper som blant annet skal sikre den enkelte klubbs forutberegnelighet.

De påpeker i tillegg at NHF i vedtaket for 1. divisjon kvinner ser bort ifra hovedregelen i § 9 (1) til fordel for § 9 (6), men likevel trekker inn § 9 (3) (et unntak fra hovedregelen i § 9 (1) som argument for at [Anonymisert klubbnavn] ved poenglikhet uansett ville blitt rangert foran på tabellen. Etter vår mening vitner dette om en vilkårlig og usystematisk bruk av reglementet.

På denne bakgrunn mener [Anonymisert klubbnavn] at NHF i nærværende sak tilfelle har gått utover hva som er juridisk forsvarlig når de fraviker det som følger direkte av reglementets ordlyd og system.

Videre anføres det at det i vedtaket fra NHF er lagt vekt på at det er brukt mye tid på å komme frem til et felles overordnet prinsipp som kan brukes for alle divisjoner bla. for å sikre likebehandling og rettferdighet. Videre er det som en sikkerhetsmekanisme åpnet for at NHF ved behov kan utvide antall lag i de ulike divisjoner dersom dette vil «reducere konsekvensen for flest mulig lag og klubber som ikke fikk muligheten til å avgjøre sesongen på banen». Det sies at [Anonymisert klubbnavn] har som alle andre aktører vært opptatt av at man kommer frem til en rimelig løsning i forbindelse med dagens ekstraordinære situasjon. Det er likevel deres [Anonymisert klubbnavn]s klare oppfatning at forbundet ikke kan benytte regelverket som det selv finner rimelig og dermed ta § 9 (6) ut av kontekst og anvende dette som et generelt overordnet prinsipp for opprykk og samtidig anvende andre prinsipper for nedrykk. En slik overordnet rimelighetssensur fra forbundet er både uhjemlet i kamp- og konkurransereglementet og lite rimelig i vurderingen av opprykk til REMA 1000-ligaen. Når NHF introduserer et overordnet prinsipp som substitutt for en objektiv fortolkning av regelverket ved opprykk til REMA 1000-ligaen, flytter de i realiteten urimelighetskonsekvensene som naturlig springer ut av regelverket over fra [Anonymisert klubbnavn] til [Anonymisert klubbnavn].

En objektiv og rettferdig løsning som en ville kunne slutte seg til, var å la de klubbene som etter tabellen er klare for opprykk, rykke opp, og de som etter tabellen er klare for nedrykk, rykke ned. Lag på kvalifiseringsplass blir stående i divisjonen. [Anonymisert klubbnavn] stiller seg derfor uforstående til at NHF mener de har et behov for å utvide REMA 1000-ligaen til 13 lag utelukkende med det formål «å redusere konsekvensen for flest mulig lag og klubber som ikke fikk muligheten til å avgjøre sesongen på banen». NHF har med en slik avgjørelse tvert imot skap en egenkonstruert urimelighet og forskjellsbehandling mellom [Anonymisert klubbnavn] og [Anonymisert klubbnavn] og de stiller et stort spørsmålstegn til hvilke konsekvenser NHF nå mener de har redusert gjennom utvidelsen av REMA 1000-ligaen med ett ekstra lag. De viser også til at NHF sitt vedtak og argumentasjon er direkte vilkårlig og feil både ut fra rimelighetshensyn og ut fra en juridisk tolkning av regelverket.

Avslutningsvis anføres at det eneste mulige utfallet av saken slik den nå står basert på ovennevnte momenter, er at Konkurranseteamets sekundærinnstilling legges til grunn slik at både [Anonymisert klubbnavn] og [Anonymisert klubbnavn] rykker opp til REMA 1000-ligaen 2020/2021. Forbundets uhjemlede beregning av tabellsituasjonen kan ikke gå på bekostning av [Anonymisert klubbnavn].»

Det fremheves først at Appellkomiteen i ankesaken 13/19-22 har behandlet et spørsmål vedrørende tilsvarende tematikk. Som det der fremgår så fastslår Norges Håndballforbunds (NHF) lov § 3 at NHF er den høyeste faglige myndighet på håndballidrettens område.

Videre angir § 20 i NHFs lov at NHF ledes og forpliktes av Forbundsstyret som er NHFs høyeste myndighet mellom Håndballtingene. Under Forbundsstyrets oppgaver i samme § 20 nevnes blant annet:

- Vedta NHFs delegasjonsreglement
- Fastsette og endre NHFs reglementer og bestemmelser
- Fastsette rammen for kommende spillsesong

Ordlyden i NHFs reglementer og bestemmelser regulerer ikke direkte den unntakssituasjon som håndballen som en del av samfunnet nå står i som følge av myndighetenes vedtak om aktivitetsforbud den 12.03.2020.

En konsekvens av de ankende klubbene sin vurdering er at i slike tilfeller skal det innkalles til ekstraordinært Håndballting. Appellkomiteen er enig i NHFs vurdering at Forbundsstyret og de gruppene som er gitt mandat av Forbundsstyret har tilstrekkelig lovhjemmel for å utøve sitt lederskap også i en unntakssituasjon, og at reglementer og bestemmelser skal benyttes så langt de kan. Dette er gjort ved at det nedfelte prinsippet i kamp- og konkurransereglementet om rangering av lag som har spilt ulikt antall kamper er benyttet samt prinsippet om at kvalifisering rangeres høyere enn nedrykk. Det er stor forståelse for at NHF har ønsket å etablere generelle regler for løsning av alle de saker som oppstår som følge av avbruddet, og ikke løse hvert enkelt spørsmål konkret. NHF har ønsket å unngå konkrete diskusjoner om hva som er rimelig i det enkelte tilfellet, og de har brukt mye tid og ressurser på å avklare hvilken regel som skal etableres, samt fastsette rammen for kommende spillsesong. Mange personer har også vært involvert, og mange vanskelige hensyn har vært avveid.

Rekkefølgeberegningen (rangeringen) i § 9 i kamp- og konkurransereglementet er etter sin ordlyd basert på endt seriespill, og vi har ingen regulering av avbrutt seriespill. Det samme gjelder prinsippet om at kvalifisering rangeres høyere enn nedrykk, som er forankret i samme reglement og dens bestemmelse i § 11 sjette ledd. Appellkomiteen tiltrer de grundige og balanserte vurderingene som er gjort i saksbehandlingen fra NHF i denne saken. Anvendelsen av prinsippet for rangering i § 9 sjette ledd er også innarbeidet i serier og turneringer der man har tenkt seg at det er mulig å få opp denne type evaluering av lag, nemlig der de har spilt i forskjellige avdelinger. Når vi nå også får den samme vurdering i samme avdeling er det vanskelig å se hensyn som ikke skulle begrunne den samme regel. Det er viktig at NHF forankrer en regel som kan brukes uavhengig av konkret rimelighet og skjønn over potensielle hendelsesforløp.

Appellkomiteen har enstemmig kommet til samme resultat som NHF, og tiltrer således dens begrunnelse og resultat.

Appellkomiteen har også merket seg at det i utredningsarbeidet foretatt av Konkurranseteamet (KT), som igjen har kommet med anbefalinger til Nasjonal ledergruppe (NL), har vurdert grundig flere alternativer for å avslutte sesongen og tabellene på en mest mulig rettferdig måte i de nasjonale seriene. Etter en gjennomført konsekvensanalyse med tilhørende drøftinger, ble det vurdert at alternativet om «Antall poeng på antall kamper», samt «Utvide antall lag i seriespillet kommende sesong», er det som gir mest mulig rettferdig utfall. Dette var også de prinsipp som synes og kan brukes som generelt prinsipp på alle nivåer.

Oppsummert ble innstillingen om å benytte de ovenfor nevnte prinsipp begrunnet med at 1) dette prinsippet fungerer for å rangere lag som har spilt ulikt antall kamper, 2) mest rettferdig i og med at alle kamper som faktisk er spilt teller. I alle serier hvor denne metoden brukes på nasjonalt nivå er også minst 2/3 av kampene gjennomført, 3) Mest universell da denne metoden kan brukes på alle nivåer, og 4) å være eneste prinsipp for rangering lag som har spilt ulikt antall kamper som har forankring i reglementet. Vi ser også at NHF i prosessen har sjekket ut med Norsk Topphåndball som støttet en utvidelse av REMA 1000-ligaene, men dog begrenset til 13 lag per avdeling.

Appellkomiteen har fattet følgende enstemmige vedtak:

1. Anken fra [Anonymisert klubbnavn] forkastes.
2. Avgjørelsen er endelig.